

Рокита

Яків Щоголів

Густими гілками покрита й повита,
На райській долині стояла рокита
Розкішно і пишно. Батьки не зазнали,
І хто і коли ту рокиту саджали.

Верхи її сонце південне палило,
Кругом її вітром гарячим варило;
А в гіллі й під гіллям жили невиводно
І тінь заспокійна, і вогкість холодна,

Під срібнозеленим рокитячим листом
Ховалися птиці: і іволга з свистом,
І одуд чубатий з сумовним дудінням,
І божая бджілка з веселим гудінням.

Стояла рокита рясна без поміхи
І втомленим людям, і птиці для втіхи,
Поки не наплинула чорная хмара
Й торохнули в дерево блискава й чвара

Відразу й без жалю розруйнієї сили
Зелену й хорошу рокиту розбили,
І замість недавно міцної рослини
Зостались нікчемні горілі руїни.

О, горе, ти горе! Чого без розбору
Ти ломиш і вжиток, і вроду не в пору,
І нащо минаєш багато на світі
З того, що давно тут пора б скоренити